

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν ἄκουσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' ἔπειτα τοῦ ἀπάντησε:

— Μιλᾶτε, κύριε, σὰν τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἡ δῆλωση πού μου κάνατε δὲν μπορεῖ παρά νὰ μεγαλώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη μας σὲ σᾶς.

Πολὺ συγκινημένος ὁ κ. Ζερβαὶ ὑποκλίθηκε σιωπηλά.

Ἡ βαρὼνη ἐπρόσθεσε κατόπιν:

— Ἐξακολουθήστε νὰ ἐργάζεστε βασιζόμενος στὸ ἴχνος αὐτὸ, φροντίστε δηλαδή νὰ μάθετε ἂν ἡ κόμησα ντὲ Ροσβέλ δὲν μᾶς ἐξηπάτησε πρὸ δεκαετίας ὅλους ὡς πρὸς τὴν ἀληθινὴ τῆς ταυτότητα.

— Μάλιστα, κυρία βαρὼνη. Ἀρχισα κιόλας τὶς σχετικὲς ἐνέργειές μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνεργήτε καὶ σεῖς...

— Ἐγὼ, δῆλωσε ἡ Παυλίνα, ἀναζήτησα ὅλα τὰ πρόσωπα πού στὸ παρελθὸν ἀνεμίχθησαν στὴ ζωὴ τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάντα Κρούζ... Ξαναθρήκα λοιπὸν κάποιον παλιὸ φίλο πού ζῆ ἀκόμα, τὸν κ. Βαλλιέ, πρῶην πρόξενο τῆς Γαλλίας. Μὰ αὐτὸς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μοῦ δώσῃ καμμιά ἐνδιαφέρουσα πληροφορία. Μοῦ ὑπέδειξε ὅμως τρεῖς-τέσσερες ἄλλους παλιούς φίλους του πού ἴσως νὰ ἦσαν καλύτερα πληροφορημένοι ἀπ' αὐτόν. Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἔσπευσα νὰ βρῶ ἀμέσως, δὲν ἤξεραν τίποτε γιὰ τοὺς ἔρωτες τοῦ μαρκησίου. Ὁ τρίτος ὅμως, ὁ κ. ντὲ Βαρὲν, ὁ ὁποῖος εἶχε δράσει στοὺς κύκλους τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Κούβας, μὲ πληροφόρησε ὅτι ὁ μαρκησίου ντὲ Σάντα Κρούζ εἶχε μιὰ ἐρωμένη στὴ νῆσο τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ, ἡ ὁποία τὸν εἶχε ξετρελλάνει. Μιὰ θαλαμηγός, θαυμάσια διασκευασμένη, ἦταν συνεχῶς στὶς διαταγές του καὶ τὸν μετέφερε κοντὰ στὴν ἐρωμένη του μὲ τὴν μεγαλύτερη μυστικότητα. Καὶ ὁ κ. ντὲ Βαρὲν, συμπληρώνοντας τὶς πληροφορίες του, πρόσθεσε: «Στὴν λεωφόρο Μαζεντά κάθεται μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ἡ κ. Φλοράνζ, ἡ ὁποία κατάγεται ἀπὸ τὴ νῆσο τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ καὶ ἡ ὁποία, ἂν πραγματικὰ ὁ μαρκησίου ντὲ Σάντα Κρούζ πήγαινε στὸ νησί αὐτὸ, θὰ σᾶς πληροφόρησῃ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον σχετικῶς».

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαὶ, τὴν εἶδατε αὐτὴ τὴν κ. Φλοράνζ;

— Πῆγα τρεῖς φορές στὸ σπίτι τῆς, ἀπάντησε ἡ Παυλίνα. Τὶς δυὸ πρῶτες φορές, ἡ θυρωρὸς μὲ πληροφόρησε ὅτι ἡ κυρία τῆς ἔλειπε σὲ ταξίδι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ πῆ πού. Τὴν τρίτη φορὰ στάθηκα πιὸ τυχερὴ, γιὰ τὴν θυρωρὸς μὲ πληροφόρησε ὅτι ἡ κ. Φλοράνζ ἐπιστρέφει αὔριο. Θὰ πάω λοιπὸν αὔριο καὶ θὰ καταβάλω κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τῆς ἀποσπάσω ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερες πληροφορίες. Νὰ εἶστε βέβαιος γι' αὐτό.

— Καλὰ, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαὶ, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε. Ἐγὼ συγχρόνως θ' ἀρχίσω τὶς ἐρευνές μου γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ μικρὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Πύργου στὸ Πασσὺ, ὅπου ἔμενε ἡ μητέρα τοῦ Ροβέρτου. Χαίρετε, κυρία βαρὼνη...

*Ἦταν ἔτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν ἡ Παυλίνα τὸν ἐκράτησε ρωτώντας τον:

— Πιστεύετε ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Γκρολιέ - Σαβερὺ, θὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Ροβέρτο;

— Εἶνε παντοδύναμος, κυρία βαρὼνη, καὶ στὴν περίστασι αὐτὴ μπορεῖ νὰ κάνη ὅ,τι θέλει...

Ἡ Παυλίνα ἔρριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὴν Φράγκα.

Πρὶν περάσουν εἰκοσιτέσσερες ὥρες, θὰ εἶχαν βέβαια τὴν ἄδεια πού τόσο ποθοῦσαν...

***

Τὴν ἄδεια ὅμως αὐτὴ δὲν τὴν ἐπῆραν τόσο εὐκόλα ὅσο ἔλπιδε ἡ Παυλίνα. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔλειπε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἡ οἰκογένειά του δὲν ἤξερε πότε θὰ ἐπέστρεφε. Ἀδιάφορο, ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν δὲν ἔχασε τὸ θάρρος τῆς.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Κατὰ τὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἀφοῦ καταράστηκε εἰκοσι φορές τὸ ρολόι τῆς πού προχωροῦσε τόσο ἀργά, πῆγε στὸ σπίτι τῆς κ. Φλοράνζ, στὴν λεωφόρο Μαζεντά.

*Ἐκεῖ τὴν ὑποδέχθηκε ἡ θυρωρὸς μὲ μεγάλες περιποιήσεις, πού ἔδειχναν καθαρά πόσα ἡγεμονικὰ πουργουάρ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Παυλίνα.

— Ἡ κυρία ντὲ Φλοράνζ ἐπέστρεψε σήμερα τὸ πρωῖ, τῆς ἀνήγγειλε ὁ θυρωρὸς.

— Ἀλήθεια; ἔκανε μὲ χαρὰ ἡ Παυλίνα.

— Ναι, τὴν εἰδοποίησα ὅτι ἤρθατε πολλὲς φορές καὶ τὴν ζητήσατε... Κολακεύτηκε πολὺ ἀπ' αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς δεχθῆ εὐχαρίστως. Ἀλλὰ θ' ἀναγκασθῆτε νὰ περιμένετε λίγο. Ἡ κυρία ντὲ Φλοράνζ εἶνε γρη῏α καὶ θὰ κοιμᾶται ἀκόμα. Μπορεῖτε ὅμως ν' ἀνεβῆτε. Ἡ Καρλότα ἡ μαύρη καμαριέρα τῆς, θὰ σᾶς τὰ πῆ ὅλ' αὐτὰ καλύτερ' ἀπὸ μένα.

Ἡ Παυλίνα ἀνέβηκε γρήγορα τὶς ἀτελείωτες σκάλες τοῦ ψηλοῦ ἐκείνου σπιτιοῦ καὶ χτύπησε τέλος τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς κ. ντὲ Φλοράνζ.

Μιὰ μαύρη ὑπηρετρία, πολὺ παχειὰ καὶ πολὺ συμπαθητικὴ, τῆς ἀνοίξε. Ὅπως εἶχε προβλέψει ἡ θυρωρὸς, ἡ κ. ντὲ Φλοράνζ κοιμόταν ἀκόμα καὶ μὲ δυσκολία ἡ Παυλίνα κατῶρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν μαύρη τῆς ὑπηρετρία πού ἤθελε νὰ πάη νὰ τὴν ξυπνήσῃ ἀμέσως. Ἀλλως τε, παρ' ὅλη τὴν ἀνυπομονησία τῆς, ἡ Παυλίνα δὲν ἦταν καθόλου δυσσαρεστημένη πού θὰ ἔμενε λίγη ὥρα μὲ τὴν μαύρη, γιὰ τὴν ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ λάθῃ ἀπ' αὐτὴ μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν κ. Φλοράνζ.

Αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο. Ἡ Καρλότα, ὅπως ὅλες ἡ μαῦρες, ἦταν ἀνοιχτόκαρδη καὶ πολὺ φλύαρη κι' ἀρχισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴν κουβέντα.

*Ἐτσι ἡ Παυλίνα ἔμαθε ὅτι ἡ κ. ντὲ Φλοράνζ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν νῆσο τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ πρὸ πέντ' - ἕξι χρόνων γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸ γιοῦ τῆς, ὁ ὁποῖος ἔμενε ἀπὸ καιρὸ ἐκεῖ.

Μὰ δὲν μπορούσε νὰ συνηθίσῃ ἀκόμα στὴν ἀλλανθὴ αὐτὴ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς κ' ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο. Θὰ εἶχε μάλιστα ἐπιστρέψει ἀπὸ καιρὸ στὶς Ἀντίλλες ἂν δὲν εἶχε τὶς δυὸ μικρὲς ἐγγονές τῆς, τὰ παιδιὰ τοῦ γιοῦ τῆς, πού τὶς ἐλάτρευε καὶ πού δὲν ἤθελε νὰ τὶς ἀφήσῃ.

Ἡ Καρλότα ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάη, ὅταν ἔξαφνα ἕνα χτύπημα κουδουνιοῦ τὴν διέκοψε. Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ εἶπε:

— Ἡ κυρία ξύπνησε. Δὲν θὰ περιμένετε πειὰ πολὺ.

Καὶ ἄφησε τὴν βαρὼνη Γιάκομπσεν μόνη.

*Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἀκούστηκε θόρυβος στὴν πόρτα καὶ μιὰ μικροκαμωμένη καὶ κομψὴ γρη῏α φάνηκε, σπριζομένη στὸ μπράτσο τῆς Καρλότας.

Μιὰ καλύτερα ἀπὸ λεπτὲς δαντέλλες σκέπαζε τὰ ὠραῖα ἀσημένια μαλλιά τῆς πού ἦσαν πιὸ λεπτὰ κι' ἀπ' τὸ μετᾶξι.

Τὰ μάτια τῆς ἦσαν θαυμάσια, σχεδὸν νεανικὰ, γλυκὰ καὶ γεμάτα ἀπειρη ἀγαθότητα.

Ἡ Παυλίνα ἐνοιωσε ἀμέσως ἐμπιστοσύνη γιὰ τὴν συμπαθητικὴ αὐτὴ γρη῏α κυρία.

— Κυρία, τῆς εἶπε, ἤρθα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ πληροφορία πού μ' ἐνδιαφέρει πολὺ. Εἶμαι ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν. Πρὸ ἐτῶν ἔχασα τὸν μοναχογιοῦ μου, ὁ ὁποῖος πεθαίνοντας μ' ἐξώρκισε νὰ φροντίσω γιὰ τὸ παιδί του πού ἄφηνε ἀπροσάτευστο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἴσως, χάρις στὶς πληροφορίες πού περιμένω νὰ λάβω ἀπὸ σᾶς, κατορθώσω ν' ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα τοῦ κάκου ἀναζητᾶω εἰκοσι χρόνια τώρα.

Ἡ φωνὴ τῆς Παυλίνης, καθὼς μιλοῦσε γιὰ τὸ πεθαμένο παιδί τῆς, ἦταν βαθεῖα συγκινημένη, κ' ἡ συγκίνησίν τῆς δὲν ἄργησε νὰ μεταδοθῆ καὶ

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῆ εἰς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος) εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται οἱ φίλοι ἀναγνώσται μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

*Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 26-135

στην γρηά κυρία, η οποία ψιθύρισε με συμπόνοια:

— "Ω! σās λυπούμαι πολύ, κυρία μου. Νά είστε βέβαιη πώς θά κάνω ό,τι μπορώ νά κάνω γιά σās.

Η Καρλότα πού άκουμπούσε με οικειότητα στην πολυθρόνα της κυρίας της, έχυνε θερμά δάκρυα.

— "Έχω σπουδαίους λόγους νά πιστεύω ότι τόν έγγονό μου μου τόν έπηρε κάποια γυναίκα πού την έλεγαν Μαχό ή ή κόρη της, πού ήσαν κ' ή δυό από τόν "Άγιο Θωμά. Μήπως την έγνωρίσατε τή γυναίκα αυτή;

"Αλλά τό όνομα της Μαχό δέν φάνηκε νά ξυπνή καμμιά ανάμνησι στό μυαλό της κ. ντέ Φλοράνζ.

— Μαχό! Μαχό! ξαναείπε πολλές φορές. "Όχι! Ποτέ μου δέν έγνωρίσα καμμιά γυναίκα μ' αυτό τό όνομα.

"Εξαφνα, τά μάτια της μαύρης Καρλόττας έλαμψαν σάν άναμμένα κάρβουνα.

— "Όχι! "Όχι! φώναξε. Η κυρία την έγνωρισε πολύ καλά την Μαχό... Είν' ή γυναίκα εκείνη πού κατοικούσε στην ώραία έπαυλι τών Βεγγαλι και ή οποία έκανε τόσο θόρυβο στον "Άγιο Θωμά.

— "Απατάσαι, Καρλότα, την διέκοψε ή κ. ντέ Φλοράνζ. Η γυναίκα αυτή πού ήταν ή πιό άναίσχυνη γυναίκα του κόσμου, δέν λεγόταν Μαχό. Δέν θυμάμαι τόνομά της, άλλ' άσφαλώς δέν την έλεγαν έτσι.

— Είχατε άκούσει νά την λένε Μαρκησία, άπάντησε ή ύπηρέτρια στην κυρία της. Πραγματικά, έτσι ήταν γνωστή στον "Άγιο Θωμά. "Αλλά μιá εξαδέλφη μου, ή "Αθηνά Κασάρα, ήταν στην ύπηρεσία της κι' έτσι έμαθα πώς τό πραγματικό όνομα είναι Μαχό.

— Ξέρετε γιατί την άποκαλούσαν μαρκησία; ρώτησε ή Παυλίνα, ή οποία άκούοντας αυτή την λέξι άνατρίχιασε.

— Μάλιστα, άποκρίθηκε άμέσως ή Καρλότα, γιατί την συντηρούσε κάποιος μαρκήσιος από την "Αθάνα, ό οποίος καταστρεφόταν, καθώς έλεγαν, γι' αυτήν.

— Και πώς λεγόταν αυτός ό μαρκήσιος;

— Δέν ξέρω. Κανένας δέν τό

έμαθε ποτέ. "Αλλά ήταν ώρα-

ότατος άνδρας. Τόν είδα όταν

ήμουν νέα και μου φαίνεται ότι

τόν θλέπω ακόμα. "Εμενε δλό-

κλήρους μήνες κοντά στην Μα-

χό και όταν έφευγε, εκείνη πα-

ραδιόταν σέ κάθε είδους άκο-

λασίες και δεχόταν στην έπαυλι

της ένα σωρό άνδρες. Η Μαχό

λοιπόν αυτή είχε άποκτήσει

και μιá κόρη από τόν μαρκή-

σιο, την μικρή Ζουανέτα.

Μόλις άκουσε την τελευταία

αυτή φράσι, ή Παυλίνα έγινε

πιό χλωμή από νεκρή, ενώ ή

κυρία ντέ Φλοράνζ έλεγε με τό-

νο περιφρονητικό στην Καρ-

λότα:

— "Ω! μιá κόρη από τόν

μαρκήσιο; Μά μήπως ή γυναί-

κες αυτές ξέρουν ποτέ ποιός

είνε ό πατέρας του παιδιού

τους;

— "ΑΙ όσο γιά την Ζουανέ-

τα, άποκρίθηκε ζωηρά ή Καρ-

λότα, έφτανε κανείς νά την διή,

γιά νά βεβαιωθί πώς είναι

κόρη του μαρκησιού. "Όσοι είδαν τόν μαρκήσιο έστω και

μιá φορά, δέν μπορούσαν νά γελαστούν... Ποτέ τέτοια όμοιό-

της δέν φάνηκε στον κόσμο... Ούτε τά δύο κομμάτια του

ίδιου μήλου δέν είναι τόσο όμοια μεταξύ τους... Η Ζουανέτα,

ξέρετε, ήταν της ίδιας ηλικίας με μένα κι' έπαιζα συχνά

μαζύ της στον κήπο της έπαύλεως τών Βεγγαλι... Έκει είδα

και τόν μαρκήσιο και σās διαβεβαιώ πώς ή όμοιότης με-

ταξό του πατέρα και του νόθου παιδιού του ήταν άφάντα-

στη.

— Και τί έγινε αυτή ή Ζουανέτα; ρώτησε ή Παυλίνα κα-

τευχαριστημένη από την τροπή πού έπαιρνε ή συζήτησις και

καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες γιά νά μην άν-

τιληφθούν ούτε ή κ. ντέ Φλοράνζ, ούτε ή μαύρη την μεγάλη

της ταραχή.

Χωρίς πολλές παρακλήσεις, ή Καρλότα εξακολούθησε:

— Η Ζουανέτα ήταν δεκάξη χρόνων όταν μιá τρομερή έ-

πιδημία κίτρινου πυρετού ένέσκηψε στις "Αντίλλες...

Η θαρώνη Γιάκομπσεν νόμισε τή στιγμή εκείνη ότι ή ζωή

θά την έγκατέλειπε. Θυμήθηκε ότι κατά την τρομερή εκείνη

έπιδημία είχε πεθάνει ό σύζυγός της, ό θαρώνος Πέτρος

Γιάκομπσεν, άφου προηγουμένως την έσωσε.

"Εκλεισε τά μάτια της, ενώ, μέσα στό μισόφωτο της αί-

θούσης, ή Καρλότα, χωρίς ν' αντιλαμβάνεται τή μεγάλη ταραχή της θαρώνης, εξακολούθησε:

— Είπαν λοιπόν τότε ότι ό μαρκήσιος πέθανε από κίτρινο πυρετό. Τό βέβαιο είναι ότι ποτέ πειά δέν ξαναφάνηκε στην

έπαυλι τών Βεγγαλι. Η Μαχό, πού εξακολουθούσε νά ζη

άτακτα και νά κάνη μεγάλα έξοδα, πολύ γρήγορα θάπεφτε

στή μεγαλύτερη φτώχεια, γιατί δέν ήταν πειά νέα, άν ή

Ζουανέτα δέν στεκόταν κατά την εποχή εκείνη ικανή νά

συντηρήση τό σπίτι, κάνοντας τή ζωή πού έκανε κ' ή μη-

τέρα της... Η Ζουανέτα ήταν χίλιες φορές πιό γοητευτική

άπ' ό,τι ήταν άλλοτε ή Μαχό. Ήταν προικισμένη με μιá

υπέροχη όμορφιά πού της την είχε κληρονομήσει ό πατέ-

ρας της, ό μαρκήσιος. "Αρχισε μιá ζωή διασκεδάσεων, μιá

ζωή άκόλαστη, άπέναντι στην οποία ή ζωή της Μαχό ήταν

θίος άγίας. "Ερχόντουσαν νέοι έπίτηδες γιά νά την δούν από

παντού, από την "Αθάνα, από την Μαρτινίκα, από την Γουα-

δελούπα και μακρύτερα ακόμα. Δέν ήταν καθόλου δύσκο-

λη στον έρωτά της και τά πάντα ήσαν καλά γι' αυτήν, φτά-

νει νά διασκεδάζε και νά έπαιρνε πολλά χρήματα. Η Ζου-

ανέτα ταξίδευε πολύ και γινόταν

άφαντη, πότε με τόν ένα και

πότε με τόν άλλο, επί μήνες ό-

λόκληρους. Μιá μέρα, γυρίζον-

τας από ένα ταξίδι της, έφερε

μαζύ της έναν νεαρώτατο κύ-

ριο, πολύ άριστοκράτη και πο-

λύ πλούσιο.

— Πώς λεγόταν ό κύριος αυ-

τός; ρώτησε ή Παυλίνα, πού

όλο τό αίμα της είχε φύγει

πειά άπ' τις φλέβες της.

— "Ω! τά όνόματα τών έρα-

στών της πού δέν ήσαν από τόν

"Άγιο Θωμά, άπάντησε ή Καρ-

λότα, κανείς ποτέ δέν τά μά-

θαινε. Γινότουσαν γνωστοί ά-

πό την έθνικότητά τους και ό

κόσμος τούς έλεγε: «Ο Γάλ-

λος», «ό Ισπανός» ή «ό "Αμε-

ρικάνος», ή με τόν τίτλο τους.

"Ετσι τόν νεαρό αυτόν κύριο,

πού σās άνέφερα, τόν έλεγαν ό

μικρός θαρώνος, γιατί πραγμα-

τικά ήταν παιδι θαρώνου.

Η Παυλίνα μόλις άκουσε τά

τελευταία αυτά λόγια κρατήθη-

κε με όλη της την δύναμι από

τά χέρια της πολυθρόνας της

γιά νά μην πέση κατω λιπόθυ-

μη. "Ο μικρός θαρώνος... Μά

δέν μπορούσε νά είναι άλλος ά-

πό τό γυιό της, τόν "Ολιβιέ!...

"Ωστε αυτή ή γυναίκα, ή Ζου-

ανέτα, είχε γίνει ή αιτία του

θανάτου του άγαπημένου της

παιδιού;...

— "Ω Θεέ μου!... Κυρία

μου!... Μά έσείς γίνατε κάτα-

σπρη... Μήπως είσθε άδιάθετη;

Θέλετε νά πιήτε τίποτε;... Καρ-

λότα, κόρη μου, πρόσφερε λοιπόν κάτι στην κυρία...

Και ή θελκτική γρηά, καταταραγμένη, εξαιρετικά άνήσυ-

χη, έτοιμάστηκε νά σηκωθί γιά νά περιποιηθί την Παυλίνα,

ένω ή Καρλότα είχε πάρει κιόλας ένα ποτήρι με νερό στά

χέρια της. Η θαρώνη όμως τις συγκράτησε και τις δυό

με μιá χειρονομία.

— Ευχαριστώ, είπε. Μην άνησυχίτε, μη φροντίζετε γιά

μένα. Δέν έχω άνάγκη από τίποτε και ή άδιαθεσία μου

σχεδόν μου πέρασε. Ζαλίστηκα λίγο από την ζέστη... Δέν

έχω τίποτε πειά...

— Σās ζάλισε αυτή ή τρελλή ή Καρλότα, είπεν ή κ. ντέ

Φλοράνζ, ή οποία σās διηγείται ένα σωρό άνοησίες, άντι

νά σās άφήση νά μās εξηγήσετε αυτό πού θέλετε νά μά-

θετε.

Η Παυλίνα άπλωσε τό χέρι της και είπε:

— Σās παρακαλώ, κυρία, μην επιπλήττετε την Καρλότα.

Είνε γυναίκα πολύ έξυπνη και όσα λέει μ' ένδιαφέρουν έ-

ξαιρετικά. "Απεναντίας, άφήστε την Καρλότα νά εξακολου-

θήση. "Όταν έρθη ή ώρα, θά της κάνω όσες έρωτήσεις θεω-

ρώ άπαραίτητες. —Λοιπόν, εξακολούθησε ή Παυλίνα, άπευ-

θυνομένη προς τή μαύρη, τί άπόγινε ή Ζουανέτα κι' ό μι-

κρός θαρώνος;...

— "Εμειναν δυό-τρεις μήνες στον "Άγιο Θωμά και μιá

Κυριευτηκε από μιá κρίσι άπελπισίας

μέρα γίνηκαν άφαντοι. Η Ζουανέτα ώστόσο, έπειτα από δύο - τρία χρόνια άπουσίας, ξαναγύρισε πάλι. Ξανάρχισε τις διασκεδάσεις και τὰ ταξίδια και, έπειτα από πολύ καιρό, όταν πέθανε πειά κ' ή Μαχό, ξανάφυγε όριστικά αυτή τη φορά, γιατί ποτέ πειά δέν ξαναγύρισε στον "Άγιο Θωμά.

— Πρό πόσων έτών έγιναν όλ' αυτά; ρώτησε ή Παυλίνα.
"Η Καρλότα σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα άπάντησε κατηγορηματικά:

— Πρό έντεκα έτών.

— Πώς τὸ ξέρεις τόσο ακριβώς; τήν ρώτησε ή κ. ντέ Φλοράνζ. Σε διαβεβαιώ, Καρλότα, ότι τὰ τρία τέταρτα άπ' όσα είπες είνε δημιουργήματα τής φαντασίας σου.

"Η Καρλότα δέν δυσαρεστήθηκε καθόλου άπό τὰ λόγια αυτά τής κυρίας της.

— "Ω κυρία, είπε χαμογελώντας, πολλές φορές, όταν θέλω νά σάς διασκεδάσω, έπινοώ πολλά πράγματα τὰ όποια σάς διηγούμαι, αλλά, αυτή τή φορά, όχι, σάς διαβεβαιώ με τὸ λόγο τής τιμής μου, ότι δέν έπενόησα τίποτε.

— Τότε πώς μπορείς νά ξέρης τόσο ακριβώς ότι όλ' αυτά έγιναν πρό έντεκα έτών;

— Συνάντησα μιὰ μέρα τότε τυχαίως τήν Ζουανέτα και, επειδή όλοι έλεγαν τότε ότι θά φύγη για τή Γαλλία, τής είπα:

— "Αν πάτε στη Γαλλία, θά ήθελα νά σάς δώσω μιὰ παραγγελία.

— Τί παραγγελία; με ρώτησε.

— Νά φέρετε κουφέτα και γλυκύσματα για τὰ βαφτίσια τής μικρής μας Καικιλίας...

— "Έχεις δίκιο, Καρλότα, είπε τότε ή κ. ντέ Φλοράνζ. Πραγματικά, ή έγγονή μου, ή Καικιλία, είνε σήμερα έντεκα έτών.

— Κ' ή Ζουανέτα έφυγε τότε; ρώτησε ή Παυλίνα.

— "Έφυγε μετά μιὰ βδομάδα περίπου, τής άπάντησε ή Καρλότα.

— Και δέν ξαναγύρισε ποτέ;

— "Όχι, ποτέ.

— Δέν είδε ποτέ κανείς στον "Άγιο Θωμά, ρώτησε ή Παυλίνα, είτε με τήν Ζουανέτα ή τήν Μαχό ένα μικρό παιδάκι για τὸ όποιο νά φροντίζη ή μιὰ ή ή άλλη;

— "Όχι, άπάντησε ή Καρλότα. "Αν είχαν κοντά τους μικρό παιδί, ή εξαδέλφη μου, ή "Αθηνά Κασσάρα, θά τὸ ήξερε και θά μοῦ τὸ έλεγε. Ποτέ μου δέν άκουσα νά γίνεται λόγος σχετικώς.

"Η Παυλίνα σηκώθηκε.

— Σάς ευχαριστώ, κυρία, είπε στην κ. ντέ Φλοράνζ, πού έπιτρέψατε στην Καρλότα νά μοῦ τὰ διηγηθῆ όλ' αυτά. Δέν έπέτυχα ό,τι έπιθυμούσα και δέν είμαι τώρα περισσότερο πληροφορημένη άπό πριν για τὸ παιδί πού αναζητώ. "Ωστόσο ή διήγησις τής Καρλότας είχε πολὺ ένδιαφέρον για μένα.

"Η Καρλότα και ή κυρία της συνώδευσαν τήν θαρώνη ως τὸν προθάλαμο, όταν εξαφνα εκείνη στάθηκε και ρώτησε τήν πρώτη:

— "Αν ποτέ ξαναβρεθῆς μπροστά στην Ζουανέτα, θά τήν αναγνωρίσης;

"Η Καρλότα δίστασε λίγη ώρα ν' άπαντήση. Τέλος είπε:

— "Ισως όχι. "Έχουν περάσει έντεκα χρόνια άπό τότε πού τήν είδα για τελευταία φορά. "Αλλά ή εξαδέλφη μου, ή "Αθηνά Κασσάρα, πού έζησε τόσα χρόνια κοντά της, άσφαλώς θά τήν αναγνώριζε...

— Και πού βρίσκετε ή "Αθηνά Κασσάρα;

— Στὸν "Άγιο Θωμά, κυρία, άπάντησε ή Καρλότα. Μοῦ έγραψε μάλιστα πρό ένός μηνός.

"Η Παυλίνα ευχαρίστησε και πάλι, χαιρέτησε και βγήκε έξω.

***

"Η θαρώνη Γιάκομπσεν άνυπομονούσε νά μείνη μόνη της. "Η σκέψεις της άλληλοσυγκρουόντουσαν μέσ' στο μυαλό της, και τήν έκαναν νά υποφέρη. "Η ταραχή της, ή συγκίνησις της, είχαν φτάσει στο έπακρο.

"Ηταν, βέβαια, προετοιμασμένη για τήν αποκάλυψη αυτή άπό τήν άφήγησι και τις διαβεβαιώσεις τής Φράγκας, στην όποια είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη, αλλά μεταξύ τών διαβεβαιώσεων και τών άποκαλύψεων τής Καρλότας, υπήρχε με

γάλη άπόστασις.

Τώρα, δέν μπορούσε πειά ν' άμφιβάλλη...

"Ο μαρκήσιος ντέ Σάντα Κρουζ, ό πατέρας τής πραγματικής Ναδίνας, είχε άποκτήσει άπό τήν έρωμένη του Μαχό ένα νόθο κορίτσι, τήν Ζουανέτα, ή όποια του έμοιαζε καταπληκτικά, όπως επίσης καταπληκτικά του έμοιαζε και ή νόμιμη κόρη του, ή Ναδίνα.

"Η Ζουανέτα λοιπόν αυτή άρπαξε άπ' τήν Ναδίνα πρώτα τὸν μνηστήρα της, τὸν "Ολιβιέ Γιάκομπσεν, κι' άργότερα τὸ σύζυγό της, τὸν Χριστιανό ντέ Ροσβέλ.

Τους είχε συναντήσει τάχα και τούς δυό τυχαίως κατά τὰ διάφορα ταξίδια της ή, επειδή ήταν κακή και μοχθηρή εκ φύσεως και μισούσε τήν νόμιμη άδελφή της, τούς άναζητήσε και τούς δυό και τούς τής πήρε; Μυστήριο!

Πάντως, έπήρε τὰ πάντα άπό τήν Ναδίνα, τήν ταυτότητά της και τήν κοινωνική της θέση, τὰ παιδιά της και τὸνομά της, τὰ πάντα, τὰ πάντα!...

"Αλλά ή Ναδίνα τότε;

"Η πραγματική Ναδίνα τί άπόγινε;

"Η Ζουανέτα, πού τήν είχε υποκαταστήσει κι' ό Χριστιανός ντέ Ροσβέλ, πού είχεν έγκρίνει τήν πλαστοπροσωπία αυτή, τήν είχαν σκοτώσει τάχα;

Και, πάνω άπ' τις σκέψεις αυτές, υπήρχαν άλλες ακόμα πιό φριχτές, πού έρριχναν τήν Παυλίνα σε άπερίγραπτη άγωνία.

"Ο Ροβέρτος, ό Ροβέρτος, τὸν όποιο ή θαρώνη λάτρευε πειά, για τὸν όποιο ένιωθε τή μεγαλύτερη μητρική στοργή, ό Ροβέρτος δέν ήταν μόνο γιός του "Ολιβιέ Γιάκομπσεν, του δικού της παιδιού, αλλά και τής τρομερής εκείνης γυναίκας πού ήταν ικανή νά διαπράξη κάθε έγκλημα.

Είχε τὸ αίμα της στις φλέβες του!

"Ω! ήταν φοβερή ή τυφλή σειρά τών γεγονότων και ή θέλησις του Θεού!

"Αλλά σιγά - σιγά μιὰ μεγάλη συγκίνησις κυρίευσε τήν θαρώνη, πού έδιώξε όλη τήν άγανάκτησί της και τήν όργή της.

Συλλογιζόταν τὸν Ροβέρτο, τὸ παιδί αυτό του παιδιού της, του όποιο ή ζωή, ζωή νέου πού τὸν έγκατέλειψαν οι γονείς του, υπήρξε άνεπίληπτη και άνταξία ένός Γιάκομπσεν, τής γενεάς τών όποιων ήταν ό τελευταίος θλαστός.

"Αλλά ποιά δοκιμασία γι' αυτόν, τίμιος και ήθικός καθώς ήταν, νά βρεθῆ υπό τὸ θάρος παρομοίων κατηγοριών.

Και κατηγοριών πού τις είχε ξεφυάνει έναντίον του... ποιός;

"Η ίδια του ή μητέρα, ή όποια προσπαθούσε νά έπιρρίψη στο παιδί της, πού δέν τὸ ήξερε, τήν ευθύνη του δικού της έγκλήματος!

"Ω! αν στην καρδιά αυτήν τήν τόσο πωρωμένη, τήν τόσο τερατωδώς διεφθαρμένη, άπόμενε ακόμα τὸ ελάχιστο ίχνος μητρικής στοργής, τήν όποια έχουν κι' αυτές ακόμα ή τίγρεις κ' ή λύκαινες, ποιά τιμωρία περίμενε τήν Ναδίνα ντέ Ροσβέλ, ή καλύτερα τήν Ζουανέτα, τήν κόρη τής Μαχό, τήν ήμέρα πού θά μάθαινε ότι ό Ροβέρτος είνε παιδί της!...

"Αφθονα δάκρυα άρχισαν νά κυλούν άπό τὰ μάτια τής Παυλίνας.

— "Ω! θά τὸ μάθη άσφαλώς μιὰ μέρα τὸ μυστήριο αυτό, σκέφθηκε ή θαρώνη. "Ο Θεός, δίκαιος καθώς είνε, θά τής επιβάλῃ τήν τιμωρία αυτή... "Ο Ροβέρτος μου, όμως, ό τόσο ήθικός και τόσο τίμιος, δέν θά μάθη ποτέ πιό μυσαρὸ πλάσμα είνε ή μητέρα του. "Ω, όχι, ποτέ! Κ' ή Φράγκα κι' έγώ θά κατορθώσουμε νά του τὸ κρύψουμε.

Z"

Η ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΗΣ

"Η κόμησσα Ναδίνα ντέ Ροσβέλ περίμενε όλη τή νύχτα τήν επιστροφή τής Φράγκας, με άπερίγραπτη όργή και

Μιὰ μεγάλη συγκίνησις κυρίευσε τή θαρώνη

λύσσα.

Δέν πλάγιασε καθόλου.

Με τὸ παραμικρὸ τρίξιμο, με τὸν παραμικρὸ θόρυβο, πετιόταν ἀπάνω ψιθυρίζοντας:

— Αὐτὴ εἶνε!... Ἐρχεται.

Καὶ ἀμέσως ὠρμούσε πρὸς τὸ διαμέρισμα τῆς κόρης τῆς. Ἄφογκραζόταν πρῶτα κι' ἔπειτα ἔμπαινε μέσα καὶ κύτταζε. Μὰ τίποτε...

Τὸ διαμέρισμα ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀδειανό.

Οὔτε ἡ Φράγκα, οὔτε ἡ Σίμπιλ ἐπέστρεφαν.

Ἄλλὰ, σιγά-σιγά ἡ ὄργη τῆς κομῆσης ἔπεσε καὶ τὴν διαδέχτηκε ἕνας ἀπέραντος τρόμος, πού τῆς τὸν προκάλεσαν ἡ σκέψεις τῆς...

Τί θὰ ἔλεγε ἡ κοινωνία, ἡ κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν ἐγκατάλειψί τῆς ἀπὸ τὴν κόρη τῆς, ἡ ὁποία εἶχε πάρει μαζί τῆς καὶ τὴν τρελλὴ ἀδελφὴ τῆς;

Ὅλη ἡ παρισινὴ κοινωνία ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὴν Τερέζα καὶ γιὰ τὸ μυστηριώδες ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου εἶχε πέσει θύμα.

Ὁ Τύπος, πού τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ κι' αὐτὸν ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη, δὲν συμφωνοῦσε ὡς πρὸς τὸ δολοφόνου τῆς νέας γυναίκας. Καὶ ἂν ἀρκετὲς ἐφημερίδες κατηγοροῦσαν τὸν Ροθέρτο, ἡ ἄλλες, ἡ περισσότερες, τὸν θεωροῦσαν ἀθῶο.

Αὐτὲς λοιπὸν ἡ τελευταῖες, δὲν θὰ ἔσπευδαν νὰ δημοσιεύσουν τίς κατηγορίες τῆς Φράγκας, τίς ὁποῖες ἐκείνη με δυσκολία συγκρατοῦσε μέσα τῆς;

Τότε καὶ ἡ κοινὴ γνώμη δὲν θὰ πίστευε αὐτὲς τίς ὑποψίες πού ἐστρέφοντο ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἴδιας... τῆς κομῆσης ντὲ Ροσβέλ;

Ἔτσι ἡ Ναδίνα πέρασε μιὰ νύχτα ἐλεεινὴ...

***

Τὸ πρωῒ, σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία τῆς, ἔστειλε νὰ τῆς θροῦν τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν.

Ἦταν ὁ μόνος στὸν ὁποῖο εἶχε ἐμπιστοσύνη, ὁ μόνος στὸν ὁποῖο, κρύβοντας τὴν ἀφορμὴ τῆς, μποροῦσε νὰ ἐκμυστηρευεῖται τὴν τρομερὴ ἀγωνία πού τὴν βασάνιζε.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ ἀνακριτὴς ἔφθανε στὸ μέγαρο.

Τὴν θρῆκε με τὰ μάτια θαυλωμένα, με φυσιογνωμία ἀλλοιωμένη, με ἐπιδερμίδα φλογισμένη.

— Θεέ μου! φώναξε μόλις τὴν ἀντίκρυσε. Τί κατάστασις εἶν' αὐτὴ! Τί ἔχετε;... Ἄλλὰ δὲν θ' ἀνθέξετε, κυρία κόμησα, ἂν ἐξακολουθήσετε αὐτὴ τὴ ζωὴ... Θὰ προκαλέσετε μόνη σας τὸ θάνατό σας!...

— Ἄ! φώναξε ἡ Ναδίνα, ξεσπώντας σὲ λυγμούς. Μακάρι νὰ πέθαινα!

— Πρὸς Θεοῦ, ἡσυχάστε!... Τί συμβαίνει πάλι;

— Οὔτε ἡ Φράγκα, οὔτε ἡ Σίμπιλ ξαναγύρισαν ἀκόμα ἐδῶ... Ἐφυγε μακριὰ ἀπὸ μένα κ' ἡ ἄλλη κόρη μου... Ἐφυγε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ πατρικὸ τῆς σπίτι, ὅπως καὶ ἡ Τερέζα... Δὲν σὰς τὸ εἶπα χθὲς ὅτι εἶμαι ἡ πιὸ δυστυχισμένη μητέρα τοῦ κόσμου;...

— Ἄ! ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν. Δὲν ξαναγύρισε ἡ Φράγκα;

— Ὁχι, δὲν ξαναγύρισε, ξαναεἶπε ἡ Ναδίνα. Ἀσφαλῶς θὰ κατέφυγε στὸ μέγαρο τῆς θαρῶνης Γιάκομπσεν, τῆς νουνᾶς τῆς, ἡ ὁποία θὰ τὴν προστατεύη... ὦ Θεέ μου! Πόσο δυστυχὴς εἶμαι... Καὶ ἂν ἀφήσουμε ἀκόμα κατὰ μέρος τὸ τί ὑποφέρει ἡ μητρικὴ μου καρδιά, ἡ ὁποία πληγώνεται ἔτσι σὲ ὅ,τι ἔχει πιὸ ἱερό, καὶ ἂν παραθλέψουμε τὴν ἐγκατάλειψι τὴν τρομερὴ μοναξιά, τὴν ἀπελπισία πού με ἀφανίζει, συλλογισθῆτε τί θὰ πῆ τώρα ὁ κόσμος, ὅταν μάθῃ ὅτι κ' ἡ ἄλλη μου κόρη ἔφυγε... Καταλαβαίνετε πὼς στὸ ἔξῃς ὁποιαδήποτε συκοφαντία ἐναντίον μου, θὰ γίνεται ἀμέσως πιστευτή...

— Ναι, ἀπάντησε ὁ ἀνακριτὴς. Πραγματικὰ εἶνε τρομερὴ ἡ θέσις σας!...

Καὶ καθὼς θυμήθηκε τὴν ἐντύπωσι με τὴν ὁποία εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς θαρῶνης Γιάκομπσεν, ἔπειτα ἀπὸ τίς κατηγορίες τῆς Παυλίνας ἐναντίον τῆς Ναδίνας, ψιθύρισε:

— Ἡ Φράγκα βέβαια θὰ εἶν' αὐτὴ πού ἐρεθίζει τὸς τῆς θαρῶνης. Αὐτὴ θὰ φταί, γιὰ τὸ μῖσος τῆς ἐναντίον τῆς Ναδίνας.

Καὶ καθὼς θυμήθηκε τὴν ἐντύπωσι με τὴν ὁποία εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς θαρῶνης Γιάκομπσεν, ἔπειτα ἀπὸ τίς κατηγορίες τῆς Παυλίνας ἐναντίον τῆς Ναδίνας, ψιθύρισε:

— Ἡ Φράγκα βέβαια θὰ εἶν' αὐτὴ πού ἐρεθίζει τὸς τῆς θαρῶνης. Αὐτὴ θὰ φταί, γιὰ τὸ μῖσος τῆς ἐναντίον τῆς Ναδίνας.

» Ἄλλὰ τέλος πάντων, ἐξακολούθησε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν κόμησα, πέστε μου εἰλικρινῶς σὲ τί ἀποδίδετε τὴ μεγάλη αὐτὴ ἔχθρα τῆς Φράγκας ἐναντίον σας;

Ἡ Ναδίνα δὲν δίστασε οὔτε μιὰ στιγμὴ ν' ἀπαντήσῃ:

— ὦ! ξέρω ἀπὸ καιρὸ πὼς ἡ Φράγκα με μισεῖ πρὸ ἐντεκα χρόνων καὶ ξέρω καλὰ τὴν ἀφορμὴ τοῦ μίσους τῆς. Ἡ Φράγκα εἶνε ἕνα ἀλλόκοτο πλάσμα. Ἡ ἐντύπωσις πού τῆς ἔκανε μιὰ φορὰ κάτι, παραμένει γιὰ πάντα μέσα τῆς ἀναλλοίωτη. Ὅταν γεννήθηκε, ἐπειδὴ ἦταν τρομερὰ φιλασθενὴ, τὴν ἀγάπησα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς. Μὰ κ' ἡ Φράγκα μου ἀνταπέδιδε τὴν ἀγάπη μου μ' ἕνα πάθος πού με τρόμαζε. Καποτε ὅμως ἀναγκάστηκα νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀθῶνα, συνοδεύοντας ἐκεῖ τὸν σύζυγό μου. Ἡ Φράγκα, λοιπὸν, ἀπὸ ζηλοτυπία πρὸς τὸν πατέρα τῆς, δὲν μπόρεσε νὰ με συγχωρήσῃ ποτὲ γιὰ τὴν ἀναχώρησί μου αὐτὴ. Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ ἀπειρὴ ἀγάπη τῆς μετεβλήθη σὲ μεγάλο, σὲ φοβερὸ μῖσος, τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν ἐλαττώθηκε πειὰ. Καὶ σήμερα πού ἔχω τόση ἀνάγκη στοργῆς καὶ παρηγορίας, μ' ἐχθρεύεται ἀκόμα περισσότερο, παρασύροντας στὸν ἀγῶνα τῆς ἐναντίον μου ὄλους, ὅσοι τὴν πλησιάζουν... Ναι, ὄλους!... Καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν θαρῶνη Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία προηγουμένως με ἀγαποῦσε μέχρι λατρείας.

— Δὲν ἤρθατε ποτὲ σὲ ἐξηγήσεις με τὴν θαρῶνη Γιάκομπσεν σχετικῶς; Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ τῆς πῆτε τὰ πράγματα αὐτὰ καθαρὰ, ὅπως τὰ εἶπατε σὲ μένα; ρώτησε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, τὸν ὁποῖο εἶχε συγκινήσει ὁ τόνος τῆς ἀπελπισίας με τὸν ὁποῖο μιλοῦσε ἡ κόμησα.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ἔκανε ἐκείνη. Πὼς μποροῦσα νὰ πάω ν' ἀπαγγεῖλω μιὰ τέτοια κατηγορία ἐναντίον τῆς Φράγκας;

— Τώρα ὅμως, ἀγαπητὴ κόμησα, τὰ πράγματα ἔφτασαν σὲ πολὺ σοβαρὸ σημεῖο καὶ πρέπει νὰ καταπνίξετε κάθε ἄλλο αἰσθημα μέσα σας. Ἡ θαρῶνη δὲν πρέπει νὰ δίνη ἄσυλο στὴν ἀντάρτιδα αὐτὴν κόρη σας καὶ νὰ φαίνεται ὅτι τὴν προστατεύη ἐναντίον σας! Ἡ γνώμη τῆς θαρῶνης ἔχει μεγάλη ἀπήχησι στὴν κοινωνία, ὄχι μόνο γιατί ἔχει μεγάλο ὄνομα καὶ ἀπειρα πλοῦτη, ἀλλὰ γιατί καὶ ὡς γυναῖκα ἀπολαμβάνει τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως ὄλου τοῦ κόσμου...

— Δὲν θὰ κατορθῶσθε ποτὲ νὰ τῆς θγᾶλω τίς προκαταλήψεις πού ὑπάρχουν μέσα τῆς ἀπὸ καιρὸ, ἀπάντησεν ἡ Ναδίνα.

— Μοῦ φαίνεσθε ὅτι ἀπατάσθε, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς. Ἡ θαρῶνη Γιάκομπσεν εἶνε γυναῖκα εὐθυτάτη. Ἄν θρῆσκειται, στὴν περίπτωσι αὐτῆ, σὲ πλάνη, αὐτὸ εἶν' ἀνθρώπινο. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν τῆς μιλήσετε ὅπως μιλήσατε σὲ μένα προηγουμένως, ἂν ἡ θαρῶνη μπορέσῃ νὰ διαβάσῃ στὴν καρδιά σας, ὅπως διάβασα σ' αὐτὴν ἐγώ, ἂν πεισθῇ γιὰ τὸ τί ὑποφέρετε ἀπὸ τὸ ἄτοπο φέριμο καὶ τῆς μιάς καὶ τῆς ἄλλης κόρης σας, θὰ διώξῃ τίς ἐναντίον σας προκαταλήψεις πού τῆς ἐνέπνευσε ἡ Φράγκα, καὶ θὰ σὰς δώσῃ μάλιστα τὴν ὑποστήριξι τῆς ἀπέναντι ὄλων. Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω: Ἡ γνώμη τῆς θαρῶνης Γιάκομπσεν στὴν ὑπόθεσι αὐτὴν, θαρῶνει πολὺ κ' εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἔχετε με τὸ μέρος σας.

— Γι' αὐτὸ με συμβουλεύετε νὰ πάω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ βέβαια; ρώτησε ἡ Ναδίνα, πού φαίνόταν ὅτι τὴν τρόμαζε κάπως αὐτὴ ἡ ἰδέα.

— Βεβαίωτατα. Καὶ μάλιστα εἶνε φρόνιμο νὰ πᾶτε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε σήμερα, πρὶν διαδοθῇ στὴν κοινωνία ἡ εἶδησις τῆς φυγῆς τῆς Φράγκας. Ἄμα κατορθῶσθε νὰ συγκινήσετε τὴν καρδιά τῆς θαρῶνης — κι' αὐτὸ δὲν τὸ θεωρῶ δύσκολο —

θὰ τὴν δῆτε νὰ ἐπιβάλλῃ ἡ ἴδια στὴν Φράγκα νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ πατρικὸ τῆς σπίτι. Κι' αὐτὸ θὰ ἔχη μεγάλη, πολὺ μεγάλη σημασία γιὰ σὰς.

Ἡ Ναδίνα δὲν ἀπάντησε.

Εἶχε ἀνάγκη νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ σκεφθῇ μόνη, σχετικῶς με τὴ συμβουλὴ πού τῆς εἶχε δώσει ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ἡ κ. Ἡλέκτρα Ν. Παρασκευοπούλου καὶ ὁ κ. Χρῆστος Φραγκόπουλος ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοῖς εὐχόμεθα πάσαν εὐτυχίαν.

Ν. Κ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐσωτερικοῦ δι' ἕν ἔτος Δραχ. 200

Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6

ἑξάμηνος » 100

Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ὄλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑτησίᾳ συνδρομὴ σελλίνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου Δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν, ἡ Ἐταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.